

Dintotdeauna oțopenarii noștri au fost primitivi și binevoitori cu cei care au dorit și s-au hotărât să le devină concetățeni. Așa se face că în Oțopeni au locuit și mari personalități ale culturii românești, precum **Ion Larian Postolache** (18.11.1916 - 7.12.1997).

Postolache Ion (numele la naștere) s-a născut în Adjud, județul Vrancea, fiind fiul lui Dumitru Postolache, tâmplar și al Siminei (născută Dobre).

A fost elev la Liceul "Unirea" din Focșani, apoi la Liceul comercial, din aceeași localitate, până în 1939, a urmat cursurile Academiei Comerciale din București, timp de trei ani, iar în perioada 1942-1945 a fost reporter de război.

A lucrat ca tehnician la "Gaz-metan" București (1947-1951) și ca proiectant la I.P.I.U. București.

Ion Larian Postolache a fost un poet talentat și un traducător deosebit de valoros și prolific. A debutat în 1933, în revista "Căminul" (Liceul Unirea), a avut activitate literară în cenaclurile "Adonis", la "Sburătorul" lui E. Lovinescu, la "Curierul" din Sibiu. Poezia lui I. L. Postolache este originală și autentică, cu o oarecare versatilitate și cu o suplețe adaptată la stiluri patentate. În principal, opera sa literară cuprinde:

Fluturi de bronz, versuri, Focșani, 1937 (debut);

Hronic (divertisment) București, 1941;

Grădina cu cactuși, versuri, București, 1969;

Orații, stihuri, București, 1972;

Amurgul zăpezilor, versuri, București, 1982.

Volumul "Amurgul zăpezilor", menționat mai sus, în care sunt preluate multe din poeziile anterioare, este culegerea cea mai reprezentativă pentru poetul Ion Larian Postolache.

Stăpânind foarte bine mijloacele prozodice, I.L.P. a reușit să traducă mii de versuri din mari epopei ale lumii. Bogata sa activitate de traducător s-a concretizat prin lirica sanscrită, imnuri vedice, poezia egipteană veche și multe altele. Putem menționa ca traduceri:

Imnuri vedice (în colaborare cu Viorica Vizanti), București, 1969;

Texte alese din lirica sanscrită (în colaborare cu Charlotte Filitti) București, 1973;

Poezia Egiptului faraonic (în colaborare), București;

Mahabharata (în colaborare cu Charlotte Filitti), București, 1978.

Dacă mi s-ar permite o opinie personală aș afirma că cea mai elocventă și reprezentativă pentru munca de traducător a lui I.L.R. este lucrarea apărută la Editura Albatros: Mahabharata. Legenda lui Nala și a frumoasei Damayanti, tălmăcire de Ion Larian Postolache și Charlotte Filitti, Cuvânt înainte: Mircea Malița. Despre această carte, Nelu Frangeti (bun prieten cu autorul) spune: "Domnul Postolache a avut îndrăzneala și priceperea s-o traducă direct în versuri, din limba sanscrită"; în asta constă (probabil) și explicația că este atât de reușită. Au mai încercat și alții înaintea lui; a tradus-o și George Coșbuc, dar nu știa sanscrită și s-a folosit de niște traduceri germane. A încercat și alt mare orientalist, Theofil Simenschy, dar nu a reușit prea mult.

După mulți critici literari, versiunea domnului Postolache a fost cea mai bună. Despre Mahabharata (în traducere "marele război al descendenților lui Bharata") ar mai trebui spus că este o mare epopee Indiană (18 volume-aprox. 90 000 versuri). Pentru traducerile sale, Ion Larian Postolache a primit un important ordin al Academiei Punjab, din Lahore (Pakistan).

Să completăm prezentarea de mai sus cu câteva referințe critice:

M. Iorgulescu, Luceafărul, nr. 8, 1973;

A. Beldeanu, Cronică, nr. 4, 1973;

B. Cioculescu, Literatura română contemporană, 1980;

Al. Raicu, România Literară, nr. 46, 1986.

Despre I.L.R. nu prea se știe că a făcut parte dintr-un cerc literar de orientalistă, unde l-a

cunoscut pe marele savant Mircea Eliade, cu care a avut o bogată corespondență.

Alte date și informații despre viața și opera lui Ion Larian Postolache pot fi găsite pe internet sau pe Wikipedia, de unde am preluat o parte din cele prezentate mai sus.

În anul 1955, părinții poetului I.L.P. au cumpărat de la familia Ioniță din Otopeni, respectiv de la doamna Teodora Ioniță, o proprietate formată dintr-o casă (nu prea mare) și un teren de aproximativ 3 000 mp. Locația respectivă s-a aflat și se află în prezent pe strada Lacul Ursului, nr. 55.

Astăzi aparține familiei Vasilica și Petruș Dobre, care au preluat-o de la Ion Postolache, în 1982, cu act de vânzare-cumpărare.

După preluarea de către familia Postolache, casa a fost refăcută, iar grădina (pomi și vie a devenit o adevărată oază de liniște și desfătare, un loc numai bun pentru odihnă și relaxare, un adevărat izvor de inspirație și idei creative.

Printre vecinii familiei Postolache s-au numărat Buga Ion, Alexe Constantin, Ioniță Dumitru s.a.

Toți aveau numai cuvinte de laudă, apreciere și respect despre vecinul lor, poetul și traducătorul Ion Larian Postolache. Acesta (mai exact i-aș zice Dânsul), pe care l-am cunoscut personal, impunea de la prima vedere: manierat și distins, cu o ținută impecabilă, ușor pedant, deosebit de politicoș și atent, cu o privire inteligentă și pătrunzătoare, dar care lăsa să fie descoperită o fire sensibilă, de mare poet, de om cu multă știință de carte.

În vara anului 1975, Nelu Frangeti, cumnatul meu (soțul surorii mele Viorica), a avut privilegiul și bucuria, cinstea și onoarea să fie prezentat domnului Postolache, de către socrul său, vecin cu I.L.Postolache.

De atunci, între cei doi, cărturarul Postolache și funcționarul de bancă Frangeti, în mod firesc s-a încheiat o prietenie adevărată, bazată pe multe pasiuni și preocupări comune. Dintre el ar fi de amintit istoria religiilor sau opera lui Mircea Eliade; marele savant a avut răbdare și disponibilitate să corespundă cu cei doi: Postolache și Frangeti. Aceștia, la rândul lor, în lungile seri petrecute pe terasa casei lui I.L.P., la lumina slabă a unui bec oboist, au purtat discuții pasionante, despre subiecte "grele" ale culturii românești și universal.

Ca o ilustrare a prieteniei ce i-a legat pe cei doi (diferența mare de vârstă nefiind un obstacol) aș prezenta dedicația cu scrisul olograf al maestrului, pe cartea "Legenda lui Nala și a frumoasei Damayanti" -Editura Albatros- pomenită anterior:

"Doamnei și Domnului inspector Frangeti Nelu, omagiul și prețuirea tălmăcitorului, care în nopți de veghe în sihăstria lui de la Otopeni, în vecinătatea lor, a căutat culori de grai dunărean pentru chipul frumoasei Damayanti, pentru setea lor de cunoaștere și cultură, impresionantă pentru vârsta lor, întreaga mea prețuire".

Ion Larian Postolache

21 august 1975, Otopeni

Acesta a fost Ion Larian Postolache, om de mare valoare intelectuală și culturală, care, în pofida unei nemaiîntâlnite modestii, a reușit să asocieze numele localității noastre la o operă greu de evaluat și de cuprins în puține cuvinte.

Otopenarii, care l-au cunoscut și l-au respectat ar trebui să-i determine pe cei de azi și de mai târziu, să fie mândri și condescendenți, afabili și atașați unui nume greu al culturii române.

Text: Florinel Alexe